

BALOGH IZABELLA

2000. december 1-jén született Tiszabökényben. Tanulmányait a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Szakgimnáziumában végezte. Jelenleg a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola végzős hallgatója magyar nyelv és irodalom szakon.

ŐRÜLET

Monotonitás

Mint parancsszóra vigyázz-ba állt katonák, úgy sorakoztak egymás mellett a fekete gomolyfelhők. Valószínűleg újra esni fog. Hazafelé tartottam a munkából. A megszokott egymásutániságból kiszakadva végre fellélegezhettem. Untam már ezt a tétlenséget, ami szürke fátyolt borított szememre az évek alatt.

Idegenség

Szeretem, amikor csak egymagam vagyok az autóban, és hangosan hallgatom a zenét. Ilyenkor végiggurulok azokon az ismeretlen útszakaszokon, amelyek egykor tiszta utat mutattak emléktáram sűrű alagútjában. Ma már ez a dombos táj is éppen olyan távoli és ismeretlen, mint minden, ami körülvesz. Ez is ugyanolyan halastó, mint a késsel színezett tavak többsége az iskolai kontúrjaimban.

Várakozás

– Jó estét. Milyen volt a napja? – kérdezte a nő. A megszokott milflőr-mintás blúzában volt.

Arca kedves volt és mosolygós, tekintetem fürkészte. Nem igazán figyeltem arra, amit mondott. Elhaladtam a gátórház mellett, de le kellett lassítanom, mert fennakadás volt az ott dolgozók miatt.

Észrevétel

Ekkor egy férfi – talán a munkáltató – hajolt ki az ablakon üvöltve:
– Basszátok meg, nyomorult banda! Semmit nem lehet rátok bízni!
Továbbhaladva befordultam a Jegenyesor nevű utcába. Kiáltást hallottam, de azt gondoltam, csupán távoli visszhang, a „nyomorult bandára”

kiáltozó férfi számonkérésének hamis dallama csendült fel újból. Nem szerettem ezt a sáros mellékutcát, legfőképp az eső okozta károk miatt. Egy kerékpárnyom. Kettő. Három. Sok. Mintha megannyi választási lehetőség rajzolódna ki előttem. Az egyik előre halad, a másik eltér balra, a harmadik jobbra. Ez nem az én utam. Ezek bejárt utak. Más valakik kerékpárnyomai a jövő bizonytalanságában.

Kiáltás, az előbbinél hangosabb.

– Beszedte a gyógyszereit? Ma kissé nyugodtabbnak tűnik, mint tegnap – mondta a milflórmintás blúzt viselő nő.

Nem válaszoltam. Hozzátett még valamit az előbbi mondandójához, de elvonta a figyelmem ronda fogszuvasodása, ami mosolyával rendre kivillant.

Áldozat

Különös, ez a sáros utcácska okozza a legnagyobb bosszúságot, mert hát utána nekem kell vacakolnom az autómosással. Pedig nem is őt kellene bántanom. Rá csupán a fájdalmait sirató felhő terhe rakódott. Nem tehet róla, a körülmények öltöttek rá palástot undorító salak formájában.

Utazás

Kiértem az utált szakaszról a főútra, és haladhattam a megszokott tempóban. Kicsit talán gyorsabban is. Egy nő egy kerékpáron, a forgalommal szemben. Egy pár élettelen szandál az aszfalton, szolgálatát megunva elhagyta gazdáját.

Órület

A fekete gomolyfelhők, mint bajtársak nehéz időkben, úgy kapaszkodtak egymásba. Mintha összetartásukkal előbbi állításom akarnák megcáfolni: „Mi nem ugyanúgy a természet körülményeinek vagyunk alárendelve? Mi nem akarunk színskálánk legkékebbjében pompázni?” Bánatukat elsírva újra könnyítettek terheiken. Csepp. Zápor. Zivatar.

Egy nő sárba vésett útja megszakadt. Egy kiáltás szaladt végig még utoljára a kijelölt életút medrében.

– Nem hallotta ezt a szörnyű kiáltást? Maga nem?! – kérdeztem kétségbeesetten.

A nő becsukta a rácsokkal díszített ablakot, majd szokásos mosolyával így felelt:

– Ugyan, kedves, én nem hallottam semmiféle kiáltást.